

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ประทับใจด้วยธรรม

พระกรรมฐานไปที่ไหนสร้างที่นั่นที่เราฟังไม่ได้นะ ไม่มีในแบบฉบับของพระ
พุทธเจ้า ยืนยันอย่างนี้เลย ไปไหน รุกขมูลเสนาสน์ นั่นคือที่พักแล้ว หลักใหญ่อยู่ตรง
นั่นเป็นอันดับหนึ่ง ต่อมาก็ที่อยู่ไหนพอเป็นพอไปแล้วก็ให้อยู่ อย่าดี้นอย่าตืด เรื่อง
การก่อสร้างไม่มี เรียบมาเหมือนกันนี่นะ ก็มีเห็นปรากฏอยู่บ้างก็แต่ที่ว่า นางวิสาขา
สร้างวิหารที่บุพพาราม นี่ก็นายช่างเขามาทำ พระพุทธเจ้ารับสั่งให้พระโมคคัลลาน์มา
คอยเตือนคอยบอกเขา พระโมคคัลลาน์ก็เป็นพระอรหันต์ นี่หลักเกณฑ์มีอยู่อย่างนั้น
ไปที่ไหนเอาศาลาเอาอิฐเอาปูนเอาหินเอาทรายออกอวด ๆ

ศาสนามีแต่อิฐแต่ปูนแต่หินแต่ทรายเวลานี้ะ ไม่มีธรรม ข้อปฏิบัติเป็นยังง
พระพุทธเจ้าสอนไว้ไม่เห็นเอาขึ้นมาดูบ้าง มีแต่อิฐแต่ทรายทับหัวศาสนาตลอดเวลา เรา
ไม่ยกฟังนะเรื่องก่อสร้าง มีเหตุมีผลเราไม่ว่า ส่วนมากมันไม่ได้มีนะเหตุผล
ถ้ามีจะไปตำหนิกันอะไร ธรรมคือเหตุผลล้วน ๆ อยู่แล้วตำหนิกันหาอะไร ถ้าถูกกับ
เหตุกับผลเป็นอรรถเป็นธรรมแล้ว นี่มันไม่ถูกนี่นะ มันมีแต่เรื่องของกิเลส ๆ ไปที่ไหน
มีแต่เรื่องก่อสร้าง เอาวัตถุดิบปูนหินทรายมาอวดกัน เป็นยังงศาลา ขึ้นแล้ว
วิหาร ศาลาอะไร ทุกอย่างเต็มอยู่ในนั้น

เป็นยังงสมาธิฟาดกันเข้าไปตรงนั้นซิ ไปที่นั่นภาวนาจิตเป็นยังง รู้อะไร ๆ
บ้างสมาธิ สมาธิพระพุทธรู้ยังง ๆ สมาธิของเรามันรู้อะไร ๆ หรือรู้แต่เสือแต่หมอน
ให้ใจเข้าไปอย่างนั้นค่อยยังชั่วหน่อยนะ นี่มันไม่มีนี่วะ พูดแล้วโง่งมงายเลย มันหากมี
อะไรมายุ่งเรานะ เราอยู่ธรรมดา ๆ หากมีละเรื่อง มีแต่เรื่องทำลายศาสนานะทุกวันนี้
การส่งเสริมมีน้อยมาก ๆ ทำแต่ผิวเผิน ๆ อวดกัน อย่างว่าสร้างศาลานี้ก็ส่งเสริม
ศาสนา ตัวผู้ปฏิบัติผู้ที่เป็นเจ้าของสร้างศาลามันสนใจกับศีลกับธรรมที่ไหนละ นั่นที่
ตรงมันเสียเสียตรงนั้นซิ (มีผู้ถวายทองคำ) อันนี้พอใจ ๆ เรื่องการสร้างนั้นสร้างน้อย
มายุ่ง สู้ทองนี้ไม่ได้ ทองนี้หนุนชาติเราให้เจริญรุ่งเรือง

ในวัดในวาถ้างได้ก่อสร้างแล้ว เรื่องนี้เรื่องสินมันจะพันเข้ามานะ เราอย่า
ว่าแต่ทางโลกเขาเกี่ยวกับเรื่องก่อสร้าง นั่นคือบ่อแห่งหนึ่งแห่งสินเต็มอยู่กับสิ่ง
ก่อสร้างต่าง ๆ เต็มไปหมด ระเบียบระยางเหมือนตาข่ายตาแห ติดหนี้ติดสินกัน
พะรุงพะรัง กับการก่อสร้างการติดการตั้น อยากรดอยากรเด่นอยากรดัง ใครก็อยากรดัง
ๆ เอามาประดับร้าน แล้วหนี้สินมีเท่าไรที่เอาของมาประดับร้านนั้น หนี้สินมันอยู่ที่ไหน
มันอยู่ในร้านเข้าใจไหม มีแต่ชี้หมูชี้หมาอยู่ข้างในเป็นไฟเผาตัวเอง ข้างนอกก็เอามา

อวดโลกไปอย่างนั้น คนนั้นมีดีกันอย่างนี้ อย่างนี้ มีบ้านอย่างนี้ อย่างนั้นก็หลัง ๆ ว่ากัน ไปอวดบ้านกันไปอย่างนั้น

กิเลสมันชอบอวดชอบยอ เจ้าของจะตายขอให้เขาได้ชมที่หน้าร้านก็พอ นี่เรื่องของกิเลส แต่เรื่องของธรรมมันต่างกัน เพราะฉะนั้นมันถึงได้ดูกิเลสถนัดชัดเจนละซิ ธรรมดูกิเลสดูจริง ๆ เรื่อยว่าแต่การก่อสร้าง แม้แต่ภายในวัดในวาทีมีการติดหนี้ติดสินจนได้นั้นแหละ เพราะเรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวาย เรื่องก่อความเดือดร้อน มันจะก่อไปเรื่อย ๆ ของมัน มันไม่มีใครสนใจปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีนะ มีแต่เรื่องภายนอกเรื่องของกิเลสที่จะสร้างไฟนรกไฟเผาไหม้ทั้งนั้น พุดแล้วสลดสังเวชนะเรา พุดคนเดียวเหมือนกับเป็นพระขวางบ้านขวางเมือง กิเลสมันขวางบ้านขวางเมืองเขาไม่พุด เขาเป็นคณิกิเลสอยู่แล้วจะเอาอะไรมาขวาง เขาก็เลยว่าธรรมนั้นแหละขวางบ้านขวางเมือง เพราะเขาไม่สนใจในธรรม เลยถือธรรมเป็นข้าศึกไปได้

หมดไป ๆ ศาสนาจะไม่มีเหลือณะเวลานี้ มีแต่เครื่องประดับร้านทั้งนั้น ศาสนาประดับร้านณะเวลานี้ ไม่ได้ประดับตัวบุคคลผู้นับถือและปฏิบัติศาสนา มันไปประดับร้านไปอย่างนั้น ศาสนาเวลานี้เป็นของเศษของเดนเป็นเครื่องประดับร้านไป เป็นดอกไม้ลายครามไปอย่างนั้นประดับร้าน อย่างนั้นละศาสนา คือคนมันหมดคุณค่าจริง ๆ แล้วศาสนาก็เลยมาประดับร้านให้คนหมดคุณค่าพอเหมาะสมกัน ถ้าธรรมแล้วเอาอะไรมาประดับ สร้างเข้าไปชีสร้างธรรม เอาอะไรมาประดับวะ ไม่มีอะไรสวยงามเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมประดับใจประดับกายวาจาความประพฤติหน้าที่การงาน ธรรมประดับที่ตรงไหนสวยงามไม่มีการกระทบกระเทือน แม้แต่เป็นงานส่วนหยาบก็ไม่กระทบกระเทือน ธรรมไม่กระทบกระเทือน ถ้ากิเลสไปไหนก็เหมือนเข็มเล่มหนึ่ง แทะเข้าไปดูซินะ

กิเลสมันชอบยอ ต้องมีเครื่องประดับประดับตาตกแต่งให้สดสวยงามอยู่ตลอดเวลา เพราะภายในมันหิวมันโหยมันจะตายกิเลส ต้องได้อาศัยความยกยอปอขึ้นเข้ามาประดับประคอง กิเลสอยู่ได้ด้วยความประดับประคองหนา ไม่ได้อยู่ได้ด้วยความเป็นตัวเองเหมือนธรรมนะ ธรรมอยู่ที่ไหนอยู่ได้เป็นตัวเอง ไม่ต้องหาอะไรมาประดับ ศิลธรรมเป็นหลักธรรมชาติแห่งการประดับสมบูรณ์แบบทุกชั้นของศีลของธรรมแล้ว จำเป็นอะไรจะต้องหาอะไรมาประดับที่ว่ายิ่งกว่าศีลกว่าธรรมไปไม่มี มีแต่ศีลธรรมเท่านั้นประดับตัวเองให้มันดีซี หาแต่เรื่องภายนอกมาตกแต่งมาประดับประดับตา โหย ๆ เรศนะ

เอะอะก็กิเลสเข้าเหยียบแล้ว กิเลสเข้าเหยียบ ๆ อย่างน้อยแทรก ๆ ไปเสียก่อน พอแทรกโผล่ไปอย่างนั้นแล้วเหยียบ ๆ กิเลสเหยียบธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ตกแต่งสดสวยงาม อะไร ๆ ก็ตามถ้าเป็นด้านวัตถุแล้วเอาอวดกัน เอากิเลสมาอวดวิ่งแข่งกับ

กิเลสก็วิ่งตามกิเลสละซี จะวิ่งแข่งกิเลสได้ยังไง วิ่งแข่งกิเลสต้องปฏิบัติธรรม วิ่งตามกิเลสก็อย่างนี้ละ อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี สดสวยงดงาม ประดับประดาตกแต่ง เริ่มไปตั้งแต่กฤตติ หาดดอกไม้ลายครามมาประดับประดาตกแต่งไปเรื่อย ๆ เป็นกฤตติแล้วยังหาสีต่าง ๆ มาทาให้สดให้สวยงามไปอีกเรื่อย ๆ ยิ่งเป็นศาลาหรือวิหารหลังใหญ่เท่าไร ก็ยิ่งหาเครื่องประดับประดาตกแต่ง เช่น โบสถ์หลังหนึ่งราคาเท่าไร ตกแต่งหาอะไรประสาธิตูปูนหินทราย เป็นที่อยู่สังฆกรรมของพระ ตามหลักธรรมวินัยเท่านั้น

เรียนมาด้วยกันมันก็เห็นด้วยกัน มาเถียงกันที่ตรงไหน สิ่งภายนอกมองไปนี้ โห้ย สว่างาม แล้วกิเลสมันบอกด้วยนะว่าน่าเกรงขาม เกรงขามชี้หมาอะไรประสาธิตูปูนหินทราย เกรงขามธรรมต่างหากนี่นะ มีธรรมในใจแล้วอยู่ที่ไหนพอ หาอะไรมาประดับประดาตกแต่ง พอพูดถึงเรื่องประดับประดาตกแต่งนี้ก็ทำให้เราระลึกได้ ฟัน้องทั้งหลายฟังก็แล้วกัน เรายืนเป็นพยานเลยเถียว

วันนั้นกำลังลงอุโบสถตอนเย็น อยู่ ๆ เขาก็เอารถกระบะใหญ่ชนดอกไม้ใส่เป็นกระถาง ๆ มาเต็มรถเลย แบบจู่โจมว้างั้นเถอะ เอาแบบจู่โจมเลยให้ตั้งตัวไม่ทัน พระอยู่ข้างบนกำลังจะเริ่มอุโบสถ รถกระบะใหญ่มา มองดูในรถมีแต่ต้นไม้ในกระถาง ๆ เต็มเลย โห ทำไงนี่ จะเอามาประดับศาลา ว้างั้นนะ ผู้ใหญ่เสียด้วยไม้ใช้ธรรมดา เป็นผู้ใหญ่เสียด้วย ข้าราชการผู้ใหญ่ด้วย เอามาประดับประดาหน้าศาลานี้ ยังไม่มีอะไรประดับเลยเขาว้างั้น มึงตาบอดหรือ พระกุประดับทั้งวัดมึงไม่ดูหรือ อยากรู้อย่างนั้นนะเรา มึงเอาอะไรมาอวดกุประสาธิตดอกไม้อยากจะว่าอย่างนั้น แต่ไม่พูด ทางนี้มันขึ้นแล้วนะฟาดหัวกิเลสซีเข้าใจไหม กิเลสมาแบบนี้ต้องเด็ดแบบนี้ถึงทันกัน

แต่ธรรมไม่ออก ก็ต้องเอากิเลสต้อนรับกิเลส เออ เอาไว้เสียก่อน วันนี้มันค้ำแล้ว นันขึ้นแล้วนะกิเลสต้อนรับกิเลส เอา ๆ ไว้นั้นก่อน ค้ำแล้วจะทำอะไรไม่ทัน เอาชนลง ๆ เขาว่าจะเอามา ไม่จำเป็น พวกญาติโยมประดับประดาตกแต่งสู้พระไม่ได้เรารู้ว้างี้ เอ้า ชนลง ๆ เขาก็ชนลงปั้งปั้งก็พอดีค้ำเขาก็ไป พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ให้เอาล้อเอาอะไรมา ล้อมมีก็คั้นเอามาให้หมด ไม่ได้บอกแต่จะให้ไปสั่งกรุงเทพฯ ล้อเอามาด่วนไม่ได้บอกเท่านั้นเอง เออล้อมมาชนใส่ล้อ ๆ ไปฟาดเข้าป่าหมดเลย

อีกสักสี่ห้าวันเขาก็มาดู ไปไหนหมด กระถางดอกไม้ไปไหนหมด อ้อ พระท่านเก็บเรียบร้อยแล้ว ที่นี้มันแฟนฟ่านด้วยฝูงคนเดี่ยวเขาทำอันตราย พระท่านเอาไปเก็บเรียบร้อยแล้วปลอดภัย เขาก็มองนั้นมองนี้เขาไปซิ เขาไปเที่ยวตามกฤตติละซี เที่ยวกฤตตินั้น กฤตตินี้มาไม่พูดว่าไงเลย เราก็อ่ถาม สักเดียวเขาก็ว่า โอ้ย คงเข้าป่าหมดแล้วแหละ ความจริงมันเข้าแล้วตั้งแต่เย็นวันนั้น เข้าหมดเลยจริง ๆ ฟาดเข้าป่าหมดเลย เอามาอวดอะไรประสาธิตดอกไม้

ธรรมพระพุทธเจ้าประกาศล้นโลกมาได้ ๒,๕๐๐ กว่าปี ไม่มีอะไรสำคัญยิ่งกว่า ดอกไม้นี้เธอ อย่างนั้นนะ ใส่เปรี้ยว ๆ นี่ละธรรมเป็นอย่างนี้ฟังเอาพี่น้องทั้งหลาย เราเปิดเผยเต็มเหนี่ยวเพราะเราจนจะตายแล้ว เอาธรรมให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ใครอยาก ฟังกี่ฟัง ไม่อยากฟังก็กรรมของสัตว์เท่านั้น เราไม่มีอะไรรายได้รายเสียเกี่ยวกับเรื่องสั่ง สอนสัตว์โลกด้วยความเมตตา เราไม่มีอะไร สอนเพื่อให้เป็นคติเครื่องเตือนใจทั้งนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งทำลาย ไม่มีในหลักธรรมวินัยของพระพุทธเจ้านะ เอามาอ้อมอวดกัน ต่างหาก กิเลสมันออกหน้าออกตา มันเป็นเจ้าของคัมภีร์เวลานี้ ธรรมไม่มี คัมภีร์มีก็จับชุก จับซ่อนไว้ในตู้ในหีบ ล็อกกุญแจไว้เลยไม่ให้ออกมาเพ่นพ่าน ให้กิเลสออกตลาด เวลานี้ เป็นอย่างนั้นนะ

โถ มันยิ่งสลดสังเวชนะมองดูเท่าไร ๆ คือตากับใจมันไปด้วยกันจะว่าไง สติ ปัญญาไม่ต้องพูดว่าอย่างนี้เลย มันเปี่ยมตลอดเวลาไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา อกาลิกโก คือสติปัญญาในหลักธรรมชาติ ไม่มีคำว่าตั้งว่าอะไรต่ออะไร ธรรมชาติของมันเป็นอย่าง นั้น เรียนให้ถึงชี้เรียนธรรมพระพุทธเจ้า มาพูดมาไม้เอาดอกไม้เอาอิฐเอาปูนเอาหินเอา ทรายมาอวดพระพุทธเจ้าอยู่ทำไม สิ่งที่เกิดเลอทำไมไม่เอามาดู เอามาประดับในหัวใจ มันจะเห็นหมดสิ่งต่าง ๆ ที่โลกไม่เห็น เราไม่เคยเห็นก็เห็นถ้าลงใจเปิดจากกิเลสความ มืดดำออกมากน้อยเพียงไร มันจะเห็นมันจะกระจ่างแจ่มไปโดยลำดับ ๆ

เมื่อเต็มหัวใจแล้วใครเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตาม พระพุทธเจ้าตรัสรู้ไม่ต้องหาพยาน สอนโลกได้สามโลกธาตุพระองค์ไปหาพยานที่ไหน ฟังซิ ของจริงเต็มส่วนแล้ว ไม่ว่า บรรจุธรรมในจิตดวงใดเป็นเหมือนกันหมด ไม่ว่าหญิงว่าชาย นักบวชฆราวาส ถ้าลงได้ เต็มหัวใจแล้วไม่ต้องไปหาใครมาเป็นสักขีพยาน ดัดผิงออกมามีแต่ของจริงล้วน ๆ เลย นั้นเป็นอย่างนั้นนะธรรม อันนี้มันมีแต่ของปลอมเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนมีแต่ของ ปลอม อย่างลูกศิษย์หลวงตาบัว วัดป่าบ้านตาด ไปที่ไหนชอบสร้างนะ เราขนานอยู่ เรื่อยมันก็ตื้อตื้อนั่นนะ ลูกศิษย์มันเก่งกว่าครู หากมีนั่นแหละ เอ้ มันอะไรก็ไม่รู้ มันไม่สนใจเรื่องที่จะเข้าไปทำลายกิเลส อันนี้เราจับได้หมดนะ เพราะเราเคยผ่านมาแล้วเรา จับได้หมดเลย

จับได้หมดยังงี้ คือกองไฟอันใหญ่หลวงมันอยู่ที่หัวใจ มันแสดงเปลวตลอด เวลา ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ขึ้นชื่อว่าคลังกิเลสอยู่ในหัวใจทั้งหมด ไม่มีตู้มี หีบคัมภีร์ไบเบิลข้างนอกเป็นที่ใส่ มีก็มีแต่ชื่อเท่านั้น ตัวกิเลสจริง ๆ อยู่ที่หัวใจ พอหยั่งสติปัญญาเข้าไปปั๊บมันตีปั๊วะนี่หงายเลย ๆ เราอยากพูดให้เต็มเม็ดเต็ม หน่วยว่า หงายหมาเลย หงายไม่เป็นท่าเขาเรียกหงายหมา หงายเป็นท่าคือหงายแมว

ตบได้นะ แหมนี่ลั้มทั้งหงายตบได้นะ แต่หมาลั้มทั้งหงายมีแต่ร้องแง็ก ๆ เท่านั้น นี่เขาเรียกหงายหมา

ที่นี้พอจ้อสติปัญญาคือเป็นความเพียรเข้าไปสู่สติ มันทึที่เดียวหงาย ๆ ส่งแต่ความฟุ้งซ่านรำคาญให้ไปหากวานเอาโลกธาตุไหนก็มาเถอะ เอาไฟเข้ามาเผา มันไล่ออกไปหามา ที่จะไปปราบมันนี้ไม่ได้ เข้าที่ไรก็เป็นอย่างนั้น ๆ ก็อ่อนใจซิ อ่อนใจไม่อยากภาวนา ครั้นภาวนาเข้าไปที่ไรก็ไปเจอแต่กองไฟหงายออกมา ๆ แล้วทำยังไงหงายออกมา ก็ต้องทำตามกิเลส มันไล่ออกไปกวานเอาไฟเผาเอาไฟเข้ามาเผาหัวใจเรา ไปทำอันนั้นดีทำอันนี้ดี กอนั้นสร้างนี้แก้รำคาญ มันเพิ่มรำคาญมันก็ไม่รู้ กิเลสให้เพิ่มรำคาญหาธุไม่ ธรรมรู้ทันที นั้น แล้วไม่ทำอยู่ไม่ได้ที่นี้ ตัดนั้นดินนี้ อยากทำนั้นสร้างนี้แล้วก็ กวนญาติกวนโยม กวนห้ากวนสิบไปเรื่อย ๆ นะ นี่ละมันกวนไปหมด สุดท้ายติดหนี้ติดสินไปเรื่อย ๆ นี่ละธรรมเป็นโลกเป็นอย่างนี้

คือมันเข้าภาวนาไม่ได้ เราดูกรรมฐานเราไม่ต้องดูที่อื่น เพราะกรรมฐานเป็นผู้จะเข้าแนวรบ จะต้องเห็นเรื่องซำคึกภายในสนามรบคือหัวใจของเรา ไปเจอนั้นแล้วก็หงายละชีสู้ไม่ได้ นี่พืดมาแล้วถึงได้เอามาพูดนะ ถึงขนาดน้ำตาร่วง ฟุ้งองทั้งหลายฟังซิ เราเอามาอวดหาอะไร ความจริงเอามาลั้ม ๆ เลยไม่สะทกสะท้าน ไปนั่งอยู่บนภูเขาภาวนาจะพืดกับกิเลส กิเลสฟาดเอาหงายหมา ๆ น้ำตาร่วง โถ ๆ ขึ้นขณะนั้นนะ แต่เคียดให้กิเลสมันเคียดเป็นธรรม โถ ถึงขนาดกุมึงนะ เป็นอยู่ในใจเพราะความเคียดแค้นให้กิเลสสู้มันไม่ได้ มันซัดที่ไรหงายเลย ๆ ไม่เป็นท่า ตั้งสติตั้งพับลั้มผล็อย ๆ จนกระทั่งตัวเอง หือ มาทำความเพียรยังงี้ ตั้งสติยังงี้ถึงเป็นอย่างนี้ นั้นขนาดนั้น นี่ละกระแสนของกิเลสเวลามันรุนแรง สติตั้งไม่อยู่เลยลั้มผล็อย ๆ ตลอด จำได้เข้าถึงชั่วหัวใจ

จนขนาดกุมึงเทียวนะ น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา แต่ยังงี้ให้กูถอยกูไม่ถอย มึงเอากูขนาดนี้เทียวหรือ เอา ๆ ถึงเวลากูแล้วยังงี้มึงต้องฟัง ให้กูถอยกูไม่ถอย ถอยกลับออกมาก็ไปหาโรงงานใหญ่คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปศึกษาเล่าเรียนพอสมควรมาอีกหงายหมาอีก สู้มันไม่ได้นะแต่ไม่ถอย กลับไปอีกเอาอีก มาอีกซัดอีก หลายครั้งหลายหนก็มีหงายแมบบ้าง ได้ตบบ้างไม่ร้องแง็ก ๆ ที่เดียว จากนั้นก็ซัยบ ๆ เข้า หลายแมวเข้าก็แมวเต็มตัว จากนั้นเสือโคร่งเริ่มขึ้นแล้ว ที่นี้อรรถธรรมขึ้นแล้วนะ เสือโคร่งเริ่มขึ้นลวดลายแล้ว กิเลสเริ่มล่าถอย ๆ ที่นี้ตามต้อนกัน มันเห็นอยู่ในหัวใจนี้

ที่แรกมันเป็นไฟเลยนะ เข้าไม่ได้หงายเลย ๆ จำได้ขนาดนั้นน้ำตาร่วง นี่เรียกว่าหงายเลยไม่เป็นท่า เมื่อหลายครั้งเข้าไป ๆ มันก็มีกำลัง เพราะเราพืดตลอดนี้ พืดด้วยความโกรธแค้น เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดถึงว่า ความโกรธแค้นนี้ทางโลกทั้งหลายถือว่าเป็นกิเลส แต่เมื่อเวลาขึ้นภาคปฏิบัติแล้วความโกรธแค้นไม่ได้เป็นกิเลสเสมอไปนะ

เป็นธรรมก็มี เช่น ความโกรธความแค้นให้ผู้หนึ่งผู้ใดหรือสัตว์ตัวใดเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความโกรธความแค้นให้กิเลสภายในใจตัวเอง เพื่อจะแก้จะถอดถอนมันนี้เป็นธรรม ความโกรธแค้นนี้แหละให้มุนานะเต็มที่เต็มฐานไม่อ่อน ฟิตมาอีกเอาอีก สู้ไม่ได้กลับไปอีกฟิตมาอีก ความเคียดแค้นเต็มหัวใจ สุดท้ายก็อย่างว่านั่นแหละ หงายแมว จากนั้นก็เป็นเสือไปเลย จากนั้นก็เป็นราชสีห์ เอาให้มันเต็มเหนี่ยว

สติปัญญาตั้งแต่สมาธิตั้งตัวได้แล้ว ที่นี้พออยู่พอกินพอเป็นพอไปคนเรา อยู่ไหนอยู่ได้สบายถ้าจิตเป็นสมาธิ ตีฟันไฟที่กิเลสมันแสดงเปลวออกมานี้ให้สงบตัวลง ความฟุ้งซ่านของจิตนั้นแลคือฟันไฟเผาหัวใจเรา ที่นี้เวลาเราจ่อเข้าไปหลายครั้งหลายหน เป็นน้ำดับไฟ ๆ ด้วยความเพียร มันก็ค่อยสงบลง ๆ จิตก็เป็นสมาธิ พอเย็นสบาย อันนี้อยู่ได้สบาย อยู่ที่ไหนอยู่ได้หมดเมื่อจิตเป็นสมาธิ คนเราถ้ามีสมาธิสมบัติอยู่ไหนอยู่ได้ ถ้าไม่มีอันนี้ร้อนเป็นไฟ พระก็พระเถระนะ มีแต่หัวโล้นผ้าเหลืองไม่มีความหมายอะไรแหละ ถ้าสมาธิคือความสงบใจไม่มีในใจแล้วหาความหมายไม่ได้นะ

นี่พูดเป็นขั้น ๆ ของธรรม พอขั้นของสมาธิ สมาธิก็แนบแน่น ๆ แนบเข้าไปจนเป็นหินฟังซินะ นี่ละสมาธิเต็มภูมิ เหมือนว่าเป็นภูเขาทั้งลูก ไม่หวั่นไม่ไหวเลย ทั้ง ๆ ที่มันหวั่นอยู่นั่นแหละ แต่ขั้นนี้เรียกว่ามันเต็มเหนี่ยวของมันในขั้นสมาธิ ประหนึ่งว่าเป็นภูเขาทั้งลูกไม่หวั่นไม่ไหว ทั้ง ๆ ที่มันจะไหวอยู่ คือกิเลสที่เหนือกว่านั้นยังไหวได้ มันเราเข้าหาปัญญาถึงจะรู้ พอได้ปัญญา นั่นละนิวเคลียร์นิวตรอนมันอยู่ตรงนั้นจะมาฟาดสมาธิให้แตก ซึ่งมันเคยทำเราแตกหนหนึ่งมาแล้ว จิตเสื่อมปีหนึ่งกับสี่ห้าเดือน แหม เราไม่ลืมนะ เสื่อมตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน กระทั่งเดือนเมษา ปีหน้า เช็ดตั้งแต่ นั้นมา ความทุกข์ใจไม่มีเกินความทุกข์ที่จิตเสื่อม ทุกข์แสนสาหัส เป็นฟันเป็นไฟ เหมือนไฟไหม้กองแกลบเผาจนอยู่ที่นี่ พออันนี้ลงได้แล้วที่นี้จิตเข้าเป็นสมาธิ เข้าสมาธิได้แล้วเป็นเหมือนหิน เราก็มั่นง่าย ๆ เพราะเคยเช็ดมาแล้ว ที่นี้ก็ขัดสมาธิให้แน่น

สมาธิเต็มที่แล้วเหมือนน้ำเต็มแก้ว ไม่เลยนั้นนะ อย่างนั้นซึ่งรู้สมาธิ ให้มันเห็น ประจักษ์หัวใจซิ เมื่อสมาธิเต็มภูมิแล้วเหมือนน้ำเต็มแก้ว เอาน้ำมหาสมุทรทะเลมาเทลงมันก็ไหลออกหมด มันล้นแก้วไปหมดไม่อยู่ เพราะสมาธิเต็มภูมิเหมือนน้ำเต็มแก้ว ที่นี้พอออกทางด้านปัญญา ที่นี้น้ำล้นแก้วที่นี้ละ ตอนทีเตลิดเปิดเปิง สมาธิออกเป็นทางด้านปัญญานี้กว้างขวางมาก ความรู้ทางด้านปัญญาอย่าเอามาเทียบ เรื่องขั้นสมาธิเหมือนน้ำเต็มแก้วเท่านั้น อันนี้ว่าท่องฟ้ามหาสมุทร ว่าอย่างนั้นถูกกัน ถึงเรื่องของปัญญาที่ออกก้าวเดินแล้วก้าวออกหมด สิ่งที่ไม่เคยรู้-รู้ ไม่เคยเห็น-เห็น

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้เนิ่นผืดที่ตรงไหน สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว คือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่นำมาตรัสไว้สอนไว้ มีเป็นแบบเป็นฉบับร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เหมือนกันหมด ตั้งแต่บาปบุญนรกสวรรค์พรหมโลกเปรตผีประเภทต่าง ๆ มีร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เหมือนกันหมด จึงเรียกว่าสุวากุขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ที่นี้เวลาปฏิบัติเข้าไป ๆ ทางด้านปัญญา มันจะสอดจะแทรกนะ มันจะรู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่เคยรู้มันก็รู้ ที่ไม่เคยเห็นก็เห็น พร้อมกับการฆ่ากิเลสไปด้วยกัน อะไรมาเกี่ยวโยงกันมันแทรกเข้าไปมันก็รู้ ๆ เรื่อย ๆ ไป

นี่ธรรมพระพุทธเจ้า รู้ที่ใจนะไม่รู้ที่อื่น รู้ที่ใจ แล้วกระจ่างออกไปเรื่อย ๆ รู้ที่ตรงไหนรู้ทางภาคปฏิบัติไม่เหมือนปริยัตินะ ปริยัตินี้ตรงไหนสงสัยตรงนั้น รู้บาปสงสัยบาป เรียนบาปสงสัยบาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนนรกสวรรค์นิพพาน เปรตผีประเภทต่าง ๆ สงสัยไปหมด แต่ภาคปฏิบัติจับเข้าจับนี่จะ อ้อ ๆ ยอมเลย ก็มันจ้ง ๆ อยู่ในหัวใจแล้วจะไปถามพระพุทธเจ้าทำไม ก็พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วด้วยความถูกต้อง เราเห็นแล้วสิ่งที่สอนด้วยความถูกต้อง โดยไม่สงสัยในหัวใจเราแล้วเราจะไปถามท่านหาอะไร ก็มีแต่จ้งจ้งเข้าไปเรื่อย ๆ

นี่ละความรู้ถ้าเกิดขึ้นจากความจริงทางภาคปฏิบัติแล้วจ้งจ้งมากนะ แน่นหนา มันคง มีรสมีชาติ มีน้ำหนักมากทีเดียว ไม่ห้วนไม่ไหวอะไรง่าย ๆ ไม่เหมือนความจำ ความจำเรียนไปเท่าไรไหวตลอด ไม่มีเนื้อหนังเป็นตัวของตัวเอง จับหลักไม่ได้ พอเข้าภาคปฏิบัตินี้จับปั๊บ ๆ แน่นหนามันคงเรื่อย ๆ นี่ละถึงขั้นปัญญา ปัญญามีหลายประเภท ปัญญาที่ผาดโผนโจนทะยานมากที่สุดในสามแดนโลกธาตุนี้ ไม่มีปัญญาใดเกินปัญญาที่ฆ่ากามกิเลส ปัญญาที่ฆ่ากามกิเลสเป็นปัญญาผาดโผนโจนทะยานมากเหมือนน้ำไหลโจนลงมาจากภูเขาซ่า ๆ บางที่กายไหวเลย นี่ละปัญญาขั้นนี้กับกิเลสขั้นนี้ มันรุนแรง

มันหากเป็นของมันเอง ต่างอันต่างพืดกันมันหากเป็นของมันเอง เหมือนนักมวยต่อยกันบนเวทีเข่าวงในกันนั่นแหละ ไม่มีใครรอใครแหละ อันนี้ก็เลสกับธรรมก็ไม่รอกัน ชัดกันอย่างนั้น อันนี้ผาดโผนโจนทะยานมากไม่มีอะไรเกินในบรรดากิเลสครอบโลกธาตุนี้ มีกามกิเลสที่หนักหน่วงถ่วงจิตใจสัตว์ทั้งหลายมากที่สุด แล้วสัตว์ทั้งหลายชอบมากที่สุดคือตัวนี้ เพราะฉะนั้นมันจึงมีอำนาจครอบหัวใจสัตว์ ไม่ว่าสัตว์ตัวใดก็ตาม ตัวนี้ต้องครอง มีอำนาจ เรียนรู้มาสูงต่ำขนาดไหนก็ตาม มาจากประเทศไหนก็ตาม ประเทศใดก็มีแต่คลังกิเลส ๆ สอนออกมาจากคลังกิเลสด้วยกัน มันจะเป็นธรรมความเฉลียวฉลาดเหนือกิเลสไปได้ยังไง กิเลสก็ต้องครองอำนาจไว้เอาความรู้ขึ้นมาปฏิบัติต่อ

โลกต่อสงสาร สุดท้ายก็เอาความรู้ที่นั่นแหละมาทำลายตัวเองและทำลายสังคม ตลอดชาติบ้านเมืองให้จมไปหมด ด้วยอำนาจของกิเลสที่นั่นแหละมันเหนืออำนาจอยู่นั้น

ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกความรู้ที่เรียนมามากน้อยนี้ เป็นข้าศึกได้อย่างใหญ่หลวงทีเดียว เมื่อมีธรรมเข้าแทรกความรู้นี้จะพลิกแพลงเป็นความดีความดีมาประดับบ้านเรือนตัวเองให้สดสวยงดงาม และชุ่มเย็นเป็นสุขไปได้ นี่เรื่องธรรม กิเลสตัวนี้รุนแรงมาก พอผ่านตัวนี้ไปได้แล้วที่มันก็หมุนของมันเอง ไม่มีใครบอกมันหมุนของมันเอง เอาที่นี้บอกเลย เอ้า กิเลสตัวไหนเก่งให้มาคำว่าถอยจะไม่มีเลย ไม่มีคำว่าถอยกัน มีแต่ขาดสะบั้น ๆ ให้มันเห็นอย่างนั้นชินักปฏิบัติ นี่ละธรรมเมื่อมีกำลังแล้วเป็นอย่างนั้น

ที่น้ำตาร่วงกับกิเลสนี้ กับที่ว่ากิเลสตัวไหนเก่งให้มา มันประจักษ์แล้วนะ ตอนนั้นน้ำตาร่วงสู้กิเลสไม่ได้ ตอนนี้กิเลสมีน้ำตาหรือไม่มีก็ไม่รู้แหละ ฟาดมันแหลก ๆ แพล็บเข้ามาขัดกันเปรี้ยว ๆ เลย เป็นอย่างนั้นนะ จนกระทั่งมันหมดเหตุหมดปัจจัยที่มันเกี่ยวข้องยุ่งเหยิงวุ่นวายให้เป็นสติปัญญาอัตโนมัติ หมุนตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติเข้าไปหามหาสติมหาปัญญานี้ มันจะซูลมุนวุ่นวายด้วยอำนาจของมรรค มหามรรคที่จะฟาดกิเลสขั้นสุดยอดให้ขาดสะบั้นหันแหลกลงไป อันนี้ต้องทำงานตลอด เมื่อธรรมชาตินั้นมันวิ่งเสื่องไปแล้ว เหล่านี้มันจะยุติของมันเองไม่ต้องบอก มันจะเร่งมาขนาดไหนก็ตาม เหมือนจะกินไม่ได้นอนไม่หลับจะเป็นจะตายก็ตาม เมื่อข้าศึกมันวิ่งเสื่องให้เห็นต่อหน้าต่อตาแล้ว ไปต่อยลมต่อยแล้งหาอะไร นักมวยเขาต่อยกันใช้ไหมล่ะ

อันนี้ธรรมต่อยกิเลส เมื่อกิเลสมันวิ่งเสื่องไปแล้วไปต่อยหาอะไร มันก็รู้เองหยุดเอง ถ้าเวลากำลังเป็นบ้าอยู่ให้รู้เจ้าของว่าเป็นบ้านนะ ให้รู้ เวลาพักผ่อนหย่อนตัวก็ให้พักเวลาก้าวเดิน-ก้าวเดิน เวลาให้น้ำต้องให้ นักมวยเขาต่อยกันบนเวทีเขายังมีการให้น้ำว่า ไง ความแพ้วความชนะเขาเอาไว้ข้างหน้า แต่การต่อยกันนี้เอาสุดเหวี่ยง ๆ ทุกคน ถึงเวลาแล้วเขาก็ให้น้ำเห็นไหม เขาไม่ได้ต่อยกันจนตายตกเวทีทั้งสอง เขาไม่ได้ว่านี่นะ ถึงเวลาเขาก็ให้น้ำแล้วก็ต่อยกัน ๆ สุดท้ายก็ได้รับความแพ้วความชนะออกมาจากเวที นักปฏิบัติถึงขั้นนี้แล้วมีแต่ชนะลงมา ที่จะแพ้วไม่มี นอกจากลูกศิษย์หลงตาบวมมันจะเป็นบ้าล้มไม่หยุดไม่ถอย ไม่ทราบว่ามีคำว่าล้มหงายให้กิเลสเหยียบหัวมัน เราช่วยมันไม่ได้ประเภทนี้มีแต่ กิเลสมีงเอาเลยจะบอกอย่างนั้นนะ เราช่วยคนไม่ได้เราจะช่วยกิเลส มีงเอาเลย ๆ มันโง่งจะตาย กูสอนมันพอแล้วนี่ มีงเอาเลย ๆ ให้มันชี้แตกเยี่ยวราวว่าจันนะเอาละพอ

เป็นไงฟังเทศน์วันนี้ เห็นไหมละเวลาขึ้นเวทีหมุนตัว ๆ พอลงจากเวทีแล้วก็เป็นคนธรรมดา วันนี้ไม่ทราบว่าจะเทศน์เรื่องอะไรเลยไปใหญ่ โห ฟุ้งใหญ่ พุดไปพุดมาเหนื่อย พอพุดจบลงแล้วจึงรู้สึกเหนื่อย นี่ละเวลาเขาต่อยกันบนเวทีเขาไม่คำนึงคำนวณ

ถึงเรื่องความเหน็ดเหนื่อยนะ มีแต่พืดกันตลอด พอลงเวทีไปแล้วต่างคนต่างจะสลับ ผู้ชนะเสียเองบอบช้ำยิ่งกว่าผู้แพ้ก็มี เวลาขึ้นมันไม่ได้มองดูนะ

อันนี้ก็เหมือนกัน ธรรมะเป็นอย่างนั้นนะ เวลาได้ขึ้นเวทีแล้วธรรมะจะไม่มีรอยเลย ยิ่งให้ธาตุชั้นพร้อมแล้วนี้พุ่งเลยเทียวนะ ธาตุชั้นเครื่องใช้ของธรรม ธรรมกับใจ เมื่อพูดเต็มเม็ดเต็มหน่วยของธรรมแท้แล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน แยกไม่ออกเลย ธรรมคือใจ ใจคือธรรม รวมแล้วเรียกว่าธรรมธาตุ ถ้าลงเป็นอันนี้แล้วไม่มีรอยเลย สามแดนโลกธาตุนี้ขาดสะบั้นไปหมดเลย นี่ละธรรมประเภทนี้ที่ครอบโลกธาตุเวลานี้ ว่าพระธรรมท่านช่วยหรือธรรมมีอยู่ๆ คือธรรมอันนี้เอง จากพระพุทธเจ้าทั้งหลายมาก็กบก็กลับ ที่ตรัสรู้แล้วพระจิตกลายเป็นธรรมธาตุ ๆ รวมมาลึกลับก็กลับแล้ว ถ้าเป็นสมมุติก็เรียกว่าเป็นธรรมทั้งแผ่น ครอบโลกธาตุนี้หมด คือธรรมประเภทนี้

ธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็นธรรมธาตุ ๆ แต่ละพระองค์ๆ แล้วก็บวกรวดาสวกเข้าอีก พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มีสาวกมากน้อยเพียงไรนี้เป็นธรรมธาตุด้วยกันหมด รวมเข้า ๆ แล้วก็ไปเป็นธรรมทั้งแผ่นครอบโลกธาตุ นี้ความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ให้จำเอานะ จะไม่มีใครพูดอย่างนี้ หลวงตาบัวพูดอย่างอาจหาญเลยนะ นี่ละธรรมแท้ไม่มีขังไฉน ก็เลสมันแผ่กระจายอยู่ให้โลกเป็นพื้นเป็นไฟมาก็กบก็กลับแล้ว เราได้เคยถามไหม ก็เลสมีมาแต่เมื่อไร ไม่เห็นถ้ามะ แล้วกิเลสจะสิ้นซากเมื่อไรไม่เห็นถ้ามะ แต่พอเวลาจะปฏิบัติธรรม ธรรมหมดเขตหมดสมัยแล้ว ฟังซินะ มันเป็นอย่างนั้นนะให้กิเลสตีปากเอาทันที

ตีปากคือว่าถ้าว่ามรรคผลนิพพานไม่มีกิเลสเปื้อนเลยนะ ถ้าว่ามรรคผลนิพพานมีไม่ได้กิเลสตีปากเปื้อนเลย ถ้าว่ามรรคผลนิพพานหมดแล้วจะทำยังไงทำไปเถอะกิเลสเปิดปากอีกเข้าใจไหม กลับไปบ้านก็ดำผัวดำเมียยุ่งกันไปเลยละ กิเลสเปิดปากไปอย่างนั้นนะ เมื่อคืนนี้ไปไหน อ้อ ไปฟังเทศน์ ความจริงมันไปหาอิเหนาเข้าใจไหม มันเป็นอย่างนั้นนะ นี่ละเสมอกันอย่างนี้แหละธรรม แล้วที่นี้ข้อเปรียบเทียบนะ อย่างที่แม่น้ำมหาสมุทร ฝนตกที่ละลายละลายดลลงท้องฟ้ามหาสมุทรทั้งหมด แม่น้ำไหลมาจากสายคลองต่าง ๆ ก็ลงแม่น้ำมหาสมุทร ตกมาอย่างนี้ไหลลงมาอย่างนี้ตั้งกบตั้งกลับมากน้อยเพียงไร จนกลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทร ที่นี้เวลาเป็นแม่น้ำมหาสมุทรด้วยกันแล้ว หยิบน้ำขึ้นหยดไหนก็คือน้ำมหาสมุทร จะไปหยิบหยดไหนที่ไหนมุมใดก็ตามเป็นแม่น้ำมหาสมุทรด้วยกันหมด

นี่จิตของท่านผู้บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว ที่แรกก็เป็นเหมือนน้ำที่ละลายละลายไหลมาจากสายต่าง ๆ ด้วยการบำเพ็ญของตน ๆ พอเข้าถึงธรรมธาตุด้วยกันแล้วก็ไปเป็นน้ำมหาสมุทร แต่ตรงไหนเป็นธรรมธาตุทั้งนั้น ๆ นี่ละเทียบกันได้ น้ำมหาสมุทรยังเล็ก

ไปนะ ถ้าเราจะมาเทียบกับธรรมชาติ อันนี้ใหญ่โตมากกว่านั้นเป็นไหนๆ แต่ที่จะเอาอะไรมาเทียบไม่มีทาง ก็เอามหาสมุทรเท่านั้นพอเทียบกันได้ จึงยกมหาสมุทรมาเทียบขอให้พิจารณาอย่างนั้นนะ นี่ละธรรมชาติเป็นเช่นนั้น

ธรรมพระพุทเจ้า ถ้าผู้ใดมีความรักใคร่ใฝ่ธรรมตั้งใจปฏิบัติตัวดีอยู่แล้ว ตัวคนเดียวก็เป็นสุขอยู่ภายในใจชุ่มเย็น ในครอบครัวต่างคนต่างมีธรรมมีธรรมด้วยกันแล้วก็ต่างคนต่างสงบร่มเย็น ๆ สังคมต่าง ๆ ต่างคนต่างได้รับการอบรมนี้จะสงบทั่วหน้ากันไปตามภูมิธรรมที่ปฏิบัติได้ แต่น้ำมันไม่ปฏิบัติมันซี้ สังคมแต่พินแต่ไฟ พอหันหน้าเข้าหากันกัดกันแล้ว ๆ ไม่กัดก็แวก ๆ ใส่กันแล้ว มันอย่างนั้นละ มันมีแต่หมูแต่หมาเต็มบ้านเต็มเมืองทั้ง ๆ ที่ไม่มีหาง ถ้าคลำดูหางก็อายหมา ถ้ามาทางปากหมาสู้ไม่ได้ เข้าใจถ้าคว่าไปหางยอมหมา กราบหมา หมาเขามีหาง แมแต่ไอ้หมีเรายังมีหาง ๒ ข้อมือเรากี่สู้มันไม่ได้เหมือนกัน

โห เทศน์เต็มเหนี่ยวนะ คือถอดออกมาจากของจริงจริง ๆ มาเทศน์สอนพี่น้องทั้งหลาย เราไม่มีอะไรสงสัยแล้วในสามแดนโลกธาตุนี้ สาธุ เราไม่ได้ไปทูลถามพระพุทเจ้านะ ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร เท่านั้นพอ สนฺทิฎฐิโก ผู้ปฏิบัติมันจะเป็นผู้รู้เองเห็นเองแล้วเป็น สนฺทิฎฐิโก สุดยอดแล้วถามใครก็เท่านั้น พระพุทเจ้าก็สุดยอดสาวกทั้งหลายสุดยอดเป็น สนฺทิฎฐิโกเดียวกันแล้ว ต่างองค์ต่างแบบเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร ก็เท่านั้นเอง

เวลานี้ก็ออกทางอินเทอร์เน็ตทุกวันแหละ ออกทุกวัน นี้อย่างนี้พูดสะเปะสะปะพูดเรื่องหมูเรื่องหมาเรื่องเปิดเรื่องไก่เรื่องอะไรก็ตาม มันเป็นธรรมทั้งนั้นนี่นะ เราพูดนี้เราไม่พูดแบบเล่น ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ นะ ถึงพูดเรื่องหมาก็ตามธรรมจะแทรกอยู่ในนั้นตลอด ๆ นะ เพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจของผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย เราไม่ได้พูดแบบเถลไถลเหมือนหัวใจที่เคยเป็นโลกโลเลมาแล้วพูดก็ออกโลเลทั้งนั้นนะ แต่น้ำมันไม่เป็นจะพูดแยบออกไปทางไหนทางโลกทางสงสารก็มีธรรมแทรก ๆ ตลอดไปเลย เพราะฉะนั้นการพูดของเราจึงไม่เคยสะทกสะท้านหวั่นไหวว่าจะผิดไป แม้ที่สุดพูดเรื่องหมูเรื่องหมาเรื่องเปิดเรื่องไก่เรื่องไอ้หมีไอ้หยองไอ้ปูกี้ก็ตาม มีธรรมอยู่ในนั้นแทรก ๆ เราพูดได้อย่างสบาย

นี่เขาก็ออกอินเทอร์เน็ต ออกทั่วโลกเขาคงจะว่า อู๊ย หลวงตาองค์นี้พูดไปทุกแบบเลย พวกแกจนหูก็อย่างนั้นซี้ ขำพูดได้ทุกแบบ พวกแกมีหูเดียวฟังไม่ได้ทุกแบบใช้ไม่ได้พวกนี้ ไล่ไปหาหูใหม่มา เราจะบอกอย่างนั้นเข้าใจไหม ดีไม่ดีไล่ไปหาหูใหม่มาตัวจนตรอกมาว่าให้เราได้เธอ

วันที่ ๓๐ คนนี้มาแน่น ท้องนาเต็มหมดเลย ฝนตกกลางคืนเปียกแฉะหมดเขา ไม่สนใจเลย เต็มหมดจริงๆ ท้องนาเต็มหมด แล้ววันนั้นทองคำได้ ๖ กิโลกว่า ดอลลาร์ได้ ๕,๕๐๐ ดอลลาร์ คนก็มาก งานนี้งานแผ่ส่วนกุศลแก่สัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุ โดยถือเอาโยมแม่เป็นต้นเหตุเท่านั้นเอง

นอกจากนี้ส่วนมากจะไปส่งสิ่งของตามโรงพยาบาลต่างๆ นะ ปกติโรงพยาบาลต่างๆ มาที่นี้มาโกดังใหญ่นี้ เราสั่งของไว้เต็มเอี้ยๆ นะโกดังใหญ่ โรงพยาบาลไหนมาๆ เราให้ครบคือเสมอกันหมด เราเป็นคนสั่งลงบัญชีไว้เรียบร้อย โรงนั้นอันนั้นเท่านั้นๆ รวมแล้วเป็นเท่านั้นต่อโรงๆ ไปเลยให้เสมอกันหมด เวลาไปก็ตบท้ายเติมน้ำมันให้หมดรถทุกคันๆ นี่เป็นประจำ

ส่วนที่เราไปเองนี้ ถ้าเราไปเองก็ได้พิเศษหน่อย คือส่วนมากเป็นอาหารสดบ้างอะไรบ้าง ถ้าเขามารับโดยลำพังนี้เขาจะได้เสมอกันแต่ไม่ได้อาหารสดของพิเศษ ถ้าเราไปได้พิเศษ เช่น กล้วยก็ได้ อาหารสดแปลกๆ ต่างๆ ก็ได้แล้วพวกผ้าขาวก็ได้ คือผ้าขาวถ้าเราจะให้ทุกโรงนี้มันไม่พอ เช่นอย่างเราไปกรุงเทพฯ นี่นะบอกตัดขาดสะบั้นเลย บอกว่าวัตถุสิ่งของของไทยทานทั้งหมดที่เขามาถวายที่สวนแสงธรรมนี้ ห้ามนำเอาไปวัดป่าบ้านตาดทุกชิ้นเลย จะทำประโยชน์ให้ทางนี้ทั้งหมด เว้นแต่ผ้าขาว คือผ้าขาวมีมากน้อยเราจะรวบรวมเก็บมาเข้าโรงพยาบาล คือเอามาโกดัง ที่นี้เราไปโรงพยาบาลไหนเราจะเอาผ้าขาวนี้ไปโรงพยาบาลนั้นๆ เพราะผ้าขาวมันไม่ทั่วถึง โรงไหนที่เราไปจึงได้แต่ผ้าขาวๆ ไป ด้วยเหตุนี้เองผ้าขาวจึงต้องเอามาจากกรุงเทพฯ ทางนี้ไม่พอ ผ้าขาวมีเท่าไรเอามาหมดเลยเพื่อโรงพยาบาลต่างๆ ทั้งนั้นแหละ

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวานนี้วันที่ ๓ มิ.ย. ทองคำได้ ๒ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๘๕ ดอลลาร์ นี่ก็ได้ทุกวันๆ หัวหน้าไปทางไหนก็ขึ้นทางนั้นแหละ ขึ้นมากขึ้นน้อยขึ้นอยู่กับยอด เช่น มาทางนี้ก็ขึ้น ถึงน้อยก็ขึ้นตลอด ไปกรุงเทพฯ ก็ขึ้นทางนั้นมันขึ้นอยู่กับหัวหน้านะ ที่ปลงใจวางใจก็อยู่ตรงนั้น เพราะฉะนั้นหัวหน้าไปทางไหนจึงต้องขึ้น ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงที่ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบตลอดมานั้นเป็น ๔,๐๐๐ กิโล อันนี้เราก็ได้ประกาศให้ทราบเรียบร้อยแล้วนะ ๔,๐๐๐ กิโลนี้เป็นอวัยวะของพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยมารวมกันแล้วเป็นรูปร่างขึ้นมา

ส่วนเงินสดที่เรากำหนดไว้ตายตัวแล้วนั้น ๘๐๖ ล้านบาท เงินจำนวนนี้เราจะเอาซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมด นี่เราได้ประกาศแล้ว เราตายแล้วก็ต้องก้าวเดินตามนั้น เคลื่อนไปไม่ได้เลย นี่รอจังหวะตั้งแต่วันทองคำจะขึ้นจะลงขนาดไหนพอที่เงินเหล่านี้จะซื้อทองคำได้ เราตกลงกับลูกศิษย์แล้วให้ลูกศิษย์พิจารณาทางโน้น สมควรแล้วบอกเราจะจ่ายทันทีเลย ๘๐๖ ล้านบาทจะเข้าซื้อทองคำต่อยอดนะ คืออวัยวะของพวกเรา ๔,๐๐๐

กิโล ส่วน ๘๐๖ ล้านนี้จะขึ้นต่อยอด อันนี้มานับเข้าในนี้ไม่ได้นะ ๔,๐๐๐ กิโลนี้ต้องเป็น
อวัยวะของชาติไทยเราทั้งชาติเลย ส่วนทองคำที่จะต่อยอดนี้เอาออกจาก ๘๐๖ ล้าน นี้
ขึ้นต่อยอด ให้พากันเข้าใจตามนี้นะ

ทองคำที่ได้มอบเรียบร้อยแล้วเวลานี้ทั้งหมด ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลัง
จากฝักและยังไม่ได้หลอมเวลานี้ ๔๑๗ กิโล ๔๒ บาท ๘๔ สตางค์ อันนี้เราคาดว่าอาจ
จะได้หลอมในเวลาไปกรุงเทพฯ คราวนี้ เพราะทองคำมัน ๔๐๐ กว่ากิโลแล้ว เมื่อ
หลอมแล้วต้องไม่ให้ต่ำกว่า ๔๐๐ กิโล กว่าจะถึงวันเราหลอมคงจะได้มากกว่านี้อีก
รวมทองคำทั้งหมด ๒,๔๘๐ กิโลพอดี พากันจำเอาไว้นะยังขาด ๔,๐๐๐ กิโลอีก ๑,๕๒๐
กิโลให้พากันทราบไว้ทั่วหน้ากัน

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd